SLADKÝ ŽIVOT

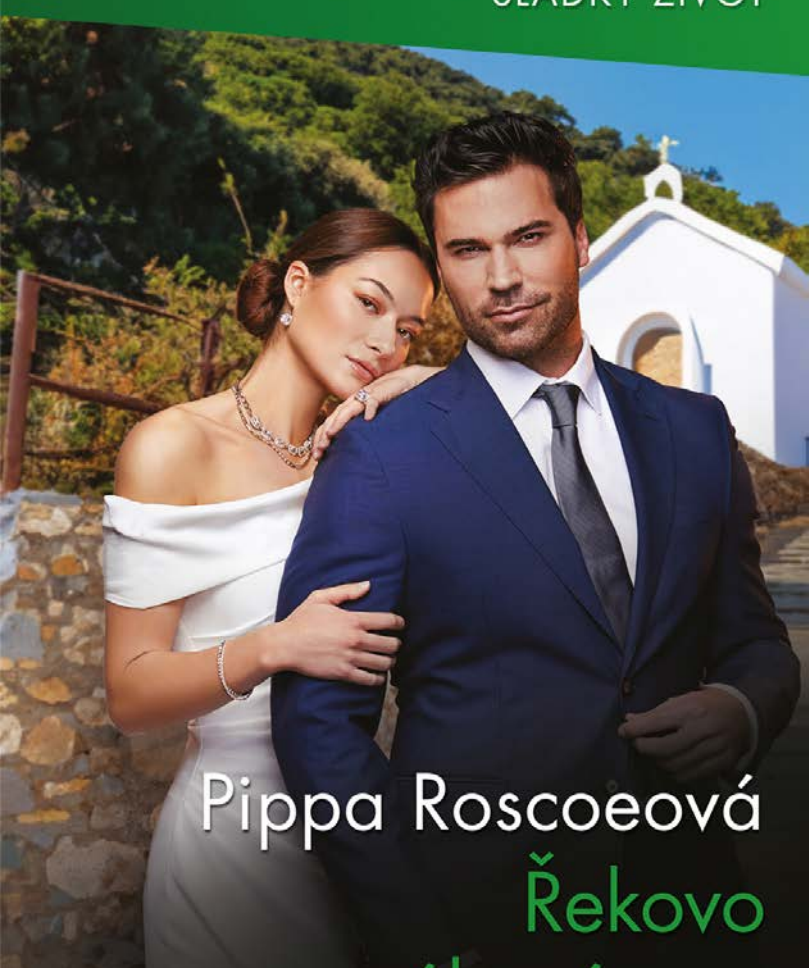

Pippa Roscoeová

Řekovo váhavé ano

HARLEQUIN

Pippa Roscoeová

ŘEKOVO VÁHAVÉ ANO

Překlad

Kristýna Vítková

Milá čtenářko,

docela jsem si lámal hlavu nad tím, jestli do tohohle jablka kousnout, nakonec jsem se odhodlal. Scházíváme se zde nad knížkami plnými něhy, krajek, květin, svatebních závojů a věrné lásky.

A právě o tom posledním teď přemýšlím.

V povídce nazvané Zakázané ovoce španělské *od Jackie Ashendenová hlavní hrdina touží po sestře své manželky a jeho žena mu „podstrčí" jako syna dítě, které má s manželem své sestry. Manželští poradci, sexuologové, psychologové a jiní -logové sice tvrdí, že manželská nevěra je stará jako svět – i Helena musela dobře vědět, že jejím manželem je Menelaos, a přesto odešla do Troje s Paridem –, ale v příbězích, které máme rádi, je to jaksi nepatřičné (i když to není poprvé, co se motiv manželské nevěry stal součástí příběhu). Aspoň já to tak cítím.*

A teď, co s tím? Zůstat u těch hrdinů s čistým štítem a s dobrými konci, nebo se trochu „ušpinit" tím, o čem je normální život? A je to opravdu normální? Nebo je to zavrženíhodná výjimka a lepší bude hovořit o ideálním světě, kde se ti dva hledají, najdou a pak zpívají slavíci?

Přiznám se, že nevím. Nakonec bude záležet na autorkách, jak se rozhodnou, jaké příběhy chtějí psát, o jakých příbězích si myslí, že Vy chcete číst. Držím jim palce, aby se trefily!

S láskou
Váš Harlequin

Pippa Roscoeová

ŘEKOVO VÁHAVÉ ANO

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Greek's Temporary 'I Do'

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2024

Překlad:
Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2024 by Pippa Roscoe
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-3211-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-3212-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-3213-8 PDF)

PROLOG

Před jedenácti lety…

Helena si utřela vlhkou dlaň do splývavé sukně černých šatů, které jí nejlepší kamarádka vybrala speciálně pro tuto příležitost. Přála si, aby to bylo dokonalé. Mluvily o tom s Kate bez přestání od září, kdy se Helena vrátila po prázdninách do internátní školy.

Rodiče jí totiž dali ten nejlepší dárek. Možnost strávit Vánoce na soukromém ostrově Liassidisových a vidět Lea a Leandera mimo letní prázdniny. Vánoční zázrak!

Naposledy se zkontrolovala v zrcadle na chodbě před Leovým pokojem. Vlasy si upravila do elegantního drdolu a dala si záležet i na líčení. Matka kriticky zvedla obočí a jediným slovem, které ji zasáhlo jako dýka, ho označila za nevhodný. Otec ji naproti tomu poplácal po rameni a prohlásil, že vypadá nádherně – *„velmi dospěle“* –, čímž utišil tupou bolest v jejím srdci.

Vždyť to přece chtěla, ne? Vypadat dospěle. Dovršila patnáct let a přestala být malou holkou, z níž si Leo s Leanderem vždycky dělali legraci. Sevřela rty. Nechtěla, aby ji *Leo* viděl jako *„pískle“*. Ale nebyla hloupá. Věděla, že má přítelkyni a nikdy by se o ni tímhle způsobem nezajímal. A přesto to cítila… malý

plamínek naděje, který nechtěl pohasnout, ať si to opakovala třeba tisíckrát.

Reflexivně zaťala prsty a nechtěně zmačkala pečlivě zabalený dárek, který tak dlouho vybírala. Přitáhla si ruku na hrudník, aby se zbavila zvláštního svíravého pocitu, který v ní vyvolávala představa, že ho předá Leovi. V duchu si připomněla, že musí dýchat.

Zvedla pohled a spatřila sytě zelené girlandy, jimiž Cora vyzdobila dům jen pro ni. Hluboce ji to dojalo, protože v Řecku se domy nezdobily cesmínou a jmelím tak, jako to dělávali ve Velké Británii. Helena *milovala* dům Liassidisových s jeho neuvěřitelným výhledem na Egejské moře, jehož se nemohla nabažit.

Ale to nejlepší byla přítomnost Leonidase a Leandera. Dvojčata byla sice o šest let starší, ale díky nim se cítila jako člen rodiny. Leander ji dokázal rozesmát, ale Leo…

„No tak, Heleno. Neměla bys přestat s tou pošetilostí? Leo je o šest let starší než ty."

Cítila, jak jí do tváří stoupá ruměnec. Navzdory matčiným slovům nebyla ve skutečnosti tak naivní, aby si myslela, že si ho vezme, jak o tom žertovali otec a strýc. Giorgos Liassidis nebyl ve skutečnosti její příbuzný, ale otcův obchodní partner. Jenže Helena ho tak brala a líbilo se jí, jak se choval ke své manželce. Obdivovala tu jejich nenucenou náklonnost. A taky byla ráda ve společnosti rodičů, protože v Anglii je moc nevídala.

Helena tu myšlenku setřásla a soustředila se na vánoční dárek. Nebyl jako ten, který koupila Leanderovi. Sice věděla, že se druhému bratrovi bude líbit, ale… ten pro Lea byl jiný. *Měl* nějaký význam.

Poté co se před pár lety pohádal s bratrem a začal pracovat v Liassidis Shipping, se Leo změnil. Chtěla

ho potěšit a doufala, že mu dárek přinejmenším vyvolá úsměv na tváři.

Se zpocenými dlaněmi došla k jeho pokoji. Proč byla tak nervózní? Pousmála se vlastní hlouposti a chystala se zaklepat, když vtom…

„Nechápu, čeho se bojíš," pronesl Leo tónem, který nepoznávala. Vtipkoval… ale zároveň přetékal trpělivostí?

„Jen chci udělat dobrý dojem."

Helena se zamračila, protože tenhle ufňukaný hlas znala.

„Mino, vždyť jsi je viděla mockrát."

„Ale tohle je jiné. Jsou *Vánoce*."

Helena se naklonila a všimla si, že dveře jsou pootevřené. Srdce se jí zachvělo, když si Leo přitáhl svoji přítelkyni do náruče. Zase se chovala hloupě. Samozřejmě, že tu byl s ní.

„A bude tam *ona*. Helena."

Poprvé zalitovala, že se naučila řecky. Trochu si přála, aby jim nerozuměla, ale nedokázala se přimět k odchodu. Ranila ji zatrpklost, s jakou to Mina pronesla. Ovšem ne tak hluboce jako poznání, že se jí Leo nezastal.

„Samozřejmě. Otec pozval na svátky její rodiče."

„Je to takový spratek."

„Mino, vždyť je naprosto neškodná."

Heleně se udělal v krku knedlík a vzplanuly jí tváře.

Neškodná.

„Viděla jsem, jak se na tebe dívá. To není neškodné. Taky jsem byla v jejím věku."

Dárek jí šustil v dlaních, jak ho čím dál silněji mačkala, a nejradši by se propadla hanbou.

„Jen za námi běhá jako štěně," odbyl její poznámku Leo.

„Tak ji lépe vychovej," vyštěkla Mina.

„Mino, je to malá holka."

„Věř mi, že tohle musíš zarazit hned v zárodku. A je vážně nefér, že ji v tom podporuješ."

„Podle tebe jí dávám naději?" zeptal se zmateně Leo. „Mino, nejspíš jsi to špatně pochopila. Nic pro mě neznamená. Je to dcera otcova obchodního partnera. To je všechno."

Helena neviděla přes slzy, když se rozeběhla chodbou, ale na vrcholu schodiště se prudce zastavila.

Je to malá holka. Nic pro mě neznamená.

Zatnula čelisti tak silně, až ji rozbolely zuby, a zuřivě si otřela oči. Jak je možné, že jí srdce zároveň bolí a zběsile tluče? Zhluboka se nadechla, ale nijak to nepomohlo. Po tváři jí sklouzla další slza a Helena se v duchu ptala, proč má pocit, jako by někdo přeřezal lano, které ji poutalo ke břehu. Stala se z ní loď bez kotvy zmítající se na rozbouřeném moři.

Pohlédla na dárek, který svírala v rukou. Na tu pomačkanou krabičku, kterou Leovi rozhodně nemohla dát. Ne teď. Ponížení ztěžklo a usadilo se jí v žaludku.

Vzpomněla si na skrýš, ve které si s bratry nechávali hloupé vzkazy nebo drobnosti pro radost. Nacházela se za malým obrazem na konci chodby. S pocitem otupělosti k němu došla a strčila dárek do skrýše. Doufala, že ho dlouho nikdo nenajde.

Pak ten pocit proměnila v odhodlání. Mina se neměla čeho bát. Helena už nikdy na Leonidase Liassidise nepohlédne, natož aby na něj pomyslela.

Cestou do přízemí si vůbec nevšimla, že ze stínů vystoupil Leander a s pohledem plným obav a smutku přeskakoval očima mezi Helenou a dveřmi bratrova pokoje. Nakonec zavrtěl hlavou a následoval ji do obývacího pokoje, kde se mezitím shromáždily obě rodiny.

PRVNÍ KAPITOLA

„Pověz mi, že dělám správnou věc."

„Děláš to, co *musíš*."

„Vážně?"

„Heleno, jestli chceš, abych ti to rozmluvila… Nezajímají mě vysoce postavení hosté, kostel, ani zájem tisku, který tenhle cirkus vyvolal. A už vůbec ne ty zatracené peníze."

„Cirkus?"

„Ano. Tvoje svatba je obrovský cirkus," řekla Kate s takovou vážností, že Helena nevěděla, jestli se má smát nebo brečet.

„Máš pravdu. Je to obrovský cirkus. A představ si, co by se stalo, kdyby znali pravdu," povzdechla si provinile.

Tohle manželství bude fraška. Podvod. Naprostá lež. Ale byl to taky jediný způsob, jak napravit tu strašnou situaci a zachránit její charitativní organizaci Incendia.

„Kdyby se jenom ten *svůdník* tak nerozvášnil," zažertovala Kate.

Helena se pousmála. Leander Liassidis byl možná věčný playboy, který bezstarostně proplouval životem, ale pro ni představoval zachránce. Milovala ho jako bratra a starosti jí dělala pouze možnost, že by mohl jednoho dne najít někoho, koho bude upřímně

milovat. Jaká ironie, když za méně než dvacet minut projde uličkou a postaví se vedle něj před sto padesát hostů, aby je kněz prohlásil za manžele.

„Kéž by moje dědictví nebylo podmíněno těmi nejabsurdnějšími požadavky," povzdechla si nahlas.

„Co si tvůj táta vůbec myslel?" zavrčela Kare. „Jako by přístup k dědictví měl někdy záviset na muži."

Heleně se sevřelo srdce jako pokaždé, když na otce pomyslela. Zemřel těsně po jejích šestnáctých narozeninách a neuplynul jediný den, aby na něj nevzpomínala. Strašně jí chyběl.

„Popravdě, kdybych mohla počkat ještě dva roky, dokud mi nebude dvacet osm, nic z toho by nebylo nutné," namítla.

„Jasně. Tím se to naprosto ospravedlňuje," odfrkla si Kate. „Žena totiž dospěje jen tehdy, když si vezme chlapa, nebo když je jí skoro třicet!"

Helena se neubránila úsměvu. Neochvějná vzájemná podpora byla tím, co z nich činilo silné ženy. Byly si bližší než rodina, protože si to samy vybraly.

„Máma by mi určitě pomohla, kdybychom měly víc času," trvala na svém, aniž by si všímala Kateina skeptického výrazu. „Ale napadnout závěť u soudu je zdlouhavé a přitáhlo by to přílišnou pozornost. Finanční audit v Incendii má proběhnout v prosinci. Policie nám sdělila, že do té doby Gregoryho nechytí, a pokud by se jim to náhodou povedlo, nebudou nám schopni vrátit ukradené peníze dřív, než uzavřou vyšetřování a proběhne soud," vysvětlila a zavrtěla hlavou.

Helena nikdy nevěřila, že jednoho dne bude pracovat v charitativní organizaci, která jí zachránila život. Po ztrátě otce pro ni byl návrat do internátní školy velmi těžký. Její strach, že usne a nikdy se

neprobudí – přesně to se stalo otci jedné strašné červnové noci – hrozil přerůst v trvalou nespavost. Vychovatelka jí proto doporučila Incendii. Tam se jí dostalo poradenství a podpory při překonávání smutku, zatímco podstupovala genetické testy, jestli nezdědila Brugadův syndrom[1]. Nemoc, která jí vzala tátu.

Přestože byly výsledky negativní, právě díky Incendii na vlastní oči viděla, jak mohou charitativní organizace pomáhat a jak jsou nepostradatelné při poskytování podpory lidem v nouzi. To ji natolik inspirovalo, že okamžitě změnila studijní zaměření a získala na Cambridge bakalářský titul v podnikání, na nějž navázala magisterským studiem v oboru řízení neziskových organizací.

Matka ji prohlásila za blázna, že zahazuje finanční jistotu kvůli nepatřičnému altruismu, ale Helena našla svoji vášeň. Něco, u čeho měla pocit, že to stojí za boj, něco, pro co měla pocit, že stojí za to žít, snažit se a nevzdávat se. A navíc v tom byla dobrá.

Jejím prvním zaměstnavatelem byla malá začínající organizace, u níž vkládala do projektů všechno, co měla. Brzy se to vyplatilo. Proslavila se svým obchodním talentem a svěžím přístupem k navazování partnerství, který byl relevantní pro mladší generaci. Jedinečně propojovala lidi, již chtěli ze srdce pomáhat, namísto hledání vypůjčené slávy. Její tvrdá práce z ní udělala bezkonkurenční osobnost.

Pak se to před šesti měsíci stalo. Vedení Incendie jí nabídlo pozici výkonné ředitelky. Byla to nejúžasnější chvíle jejího života. Oslavila to s Kate, a dokonce i Leander přiletěl do Londýna vzít ji na slavnostní

[1] Geneticky podmíněné onemocnění srdce, které způsobuje poruchu srdečního rytmu. Poznámka redaktora.

večeři, která skončila jako obvykle tím, že ji doprovodil taxíkem domů, než si odvedl do svého londýnského bytu jakoukoli ženu, která se mu zrovna zalíbila.

Jenže měsíc po jejím nástupu se vypařil jejich finanční ředitel i se sto miliony dolarů v investičních fondech. Šokovaná a zděšená šla na policii a oznámila to charitativní komisi. Strávila celé dny v zasedací místnosti se členy správní rady Incendie, kde zjistila, že předchozí výkonný ředitel neprodloužil pojištění společnosti, díky němuž by byla celé situace sice bolestivá, ale ne katastrofální.

Jenže takhle pokud by se nenašel způsob, jak pokrýt finanční schodek, Incendia nepřežije dost dlouho na to, aby se zjistilo, co se policii podaří získat zpět. Finanční audit na konci roku vyústí ve vyhlášení bankrotu a všechny rodiny, kterým mohla pomoct, a výzkum zdravotních stavů, jež postihují miliony lidí na světě… zůstanou s prázdnou.

Helena *nemohla* dopustit, aby k tomu došlo. Incendia tu pro ni byla, když to potřebovala. Musela najít způsob, jak zaplnit díru způsobenou ukradenými penězi, a napadl ji jenom jeden.

Akcie Liassidis Shipping, které jí zanechal otec.

Zírala do zrcadla a z pocitu ztráty jí píchlo u srdce. Ty akcie byly posledním kouskem otce, jenž jí zbyl, a nechtěla se jich vzdát. Doufala, že zůstanou v podniku, který nyní řídil téměř výhradně Leonidas Liassidis, a spokojila by se s tím, že to bude její spojení se společností, kterou otec založil společně s Giorgosem Liassidisem. To bylo všechno, co chtěla. Vědět, že otcův odkaz žije dál. Vědět, že část z něj jí stále patří. Jenže teď se ho bude muset vzdát. Bude *ho* muset nechat odejít.

Malý kousek Helenina srdce se zlomil pod tíhou vzlyku, který držela zamčený v hrudi.

Cítila, jak ji jemně objaly dvě štíhlé paže, a setkala se v odrazu zrcadla s Kateiným pohledem.

„Je to správná věc," řekla Helena. Netušila, koho se snaží přesvědčit víc, jestli sebe nebo Kate. Přesně tohle by udělal otec, tím si byla jistá. „Akcie můžu prodat, jakmile bude manželství zaneseno na matrice. Pak budu mít dost peněz na pokrytí finančního schodku Incendie."

„Myslíš, že bys ty akcie mohla koupit zpátky, až se z toho vyhrabete?" zeptala se Kate.

Helena se kousla do rtu a sklopila pohled. „Ne." V tomhle si nechtěla nic nalhávat. Nemohla si to dovolit. „Jen blázen by prodával akcie Liassidis Shipping," vysvětlila. Jen blázen nebo někdo opravdu zoufalý.

„No, tak jo," tleskla Kate. „Máme plán. Budeme se ho držet a dotáhneme ho do konce!"

Helena se na svoji nejlepší kamarádku usmála. „Ta barva ti vážně sluší." Měla radost, že svojí jediné družičce vybrala zlaté šaty, protože v nich zářila.

Kate se usmála a našpulila rty. *„Merci!"*

Někdo zaklepal a Helena se otočila v naději, že by to mohla být matka, ale přišla jen koordinátorka, aby jim dala vědět, že jsou připraveni.

Helena rychle skryla bolest, než ji Kate stačila zahlédnout. Ano, bylo pošetilé doufat, a po všech těch letech by to nejspíš měla vědět, ale cítila se podivně osamělá, když stála v malé farní knihovně sama, aniž by tu byli rodiče.

Odsunula tu myšlenku stranou a naposledy se podívala do zrcadla.

Zdánlivě jednoduché svatební šaty lichotily její štíhlé postavě. Jako puberťačka byla terčem posměchu, že vypadá jako role papírových kuchyňských utěrek, a nenáviděla, že nemá ženské křivky, ale šaty od mladě španělské návrhářky Gabrielly Casasové jí

dělaly krásnou siluetu. Z ironie celé situace vyštěkla smíchy. Pro Leandera Liassidise, který ji nikdy nevnímal jinak než jako mladší sestru, to bude naprostá škoda.

Kate ujistila koordinátorku, že jsou na cestě. Helena se dotkla stříbrného náramku, který dostala od otce k šestnáctým narozeninám. Byl to poslední dárek, jejž jí dal sotva pár týdnů předtím, než zemřel. Zaplavil ji smutek, ale zároveň se jí ulevilo, že tu dnes není. Byla smutná, protože i když to nemělo být skutečné manželství, malá holka v ní si stejně přála, aby ji k oltáři dovedl otec. Ale taky se jí ulevilo, protože nemusel sledovat, co se chystá udělat. Propadala se hanbou, zatímco sváděla vnitřní boj s vůlí. Chtěla být podnikatelkou, jíž by si vážil a byl na ni pyšný. A stále se jí to mohlo podařit. Ale jen pokud Incendia přežije.

„Jsi připravená?“ zeptala se Kate.

Helena přikývla.

Cesta z farní knihovny ke vchodu do poměrně honosného katolického kostela v Aténách byla krátká. Helena chtěla malý obřad bez velkých okázalostí, ale Leander si nakonec prosadil svou.

„Bude to moje jediná svatba, tak z toho uděláme pořádnou oslavu!“ zvolal.

Bohužel si neuvědomila, že jeho „oslava“ přiláká tolik pozornosti a stane se z ní „cirkus“.

Popravdě ji zájem tisku naprosto zaskočil. Ano, Haddenovi byli v Británii známí, ale Liassidisovi se v Řecku těšili z úplně jiné úrovně slávy. Novináři je pronásledovali od chvíle, kdy se zpráva o svatbě dostala na veřejnost, a každý další titulek byl ještě hysteričtější než ten předchozí. Celé Řecko bylo uchváceno pohádkou o dvojici celoživotních přátel, z nichž se stali milenci.

Dorazil každý, kdo něco znamenal, a všichni se zoufale snažili být vidět. Helena se zajímala jen o hrstku z nich. O Kate, Leandera a jeho rodiče, Giorgose a Coru. Nebyla tak naivní, aby doufala, že dorazí i jeho dvojče. Leander a Leo spolu za posledních pět let neprohodili ani slovo. Srdce se jí zachvělo. Sama nemluvila s Leem od jeho hořké konfrontace s matkou před téměř deseti lety, kdy si Gwen naivně myslela, že může pokračovat v otcově práci v Liassidis Shipping.

Ta přijela s druhým manželem Johnem, který neochotně souhlasil, že přeruší golfovou dovolenou. Helena si namlouvala, že jejich účast jí úplně stačí.

Zastavili s Kate před dřevěnými dvoukřídlými dveřmi, jež se otvíraly do hlavní kostelní lodi. Chvíli naslouchala vzdálenému šumění rozhovorů a jemným tónům smyčcové hudby. Nebyla věřící, ale přesto se neubránila myšlence, jestli není rouhání brát se na tomto místě z důvodů, které nemají nic společného s láskou.

„Mohly bychom utéct. Mám klíčky od auta," zašeptala Kate, jako by vycítila její váhavost.

Helena se zasmála a užívala si Katein uklidňující úsměv a lehkou sebejistotu, která působila jako balzám na duši.

„Ne. Jsem v pohodě, díky," ujistila ji.

„Mám tě ráda," pronesla Kate jejich oblíbenou frázi, kterou si často vyměňovaly.

„Taky tě mám ráda," odpověděla Helena. „Jdeme na to."

Zazněly první tóny svatebního pochodu a neviditelné ruce otevřely dveře. Kate vyrazila uličkou jako první a Heleně se rozbušilo srdce. Bylo to hloupé, protože to nemělo být skutečné manželství, ale přesto ji začala nervozitou brnět kůže. Možná proto upírala

pohled na kytici v ruce a nevšimla si, jak Kate před ní ztuhla a málem zakopla.

Helena toho vlastně moc neviděla, dokud nebyla v polovině uličky. Teprve když Kate ustoupila stranou a v panice pohlédla na muže u oltáře, si uvědomila, že něco není v pořádku.

Protože na konci uličky nestál skoro dvoumetrový, tmavovlasý a opálený Adonis, který jí slíbil, že jí pomůže. Ne.

U oltáře stál muž, jehož by tam nikdy nečekala.

Leonidas Liassidis.

Leo zíral na zavřené dveře a v duchu posílal svého arogantního a bezohledného bratra k čertu, aniž by mu vadilo, že je v kostele.

Zuřil. Jak se Leander *opovážil* provést něco takového?

Kdyby si nepřečetl zprávu, kterou mu bratr poslal před necelými třemi hodinami, vůbec by tu nebyl. Tahle to stihl doslova za pět minut dvanáct.

Leo znovu tiše zaklel.

Nemluvil s Leanderem pět let a tohle byla první věc, o kterou ho požádal?

Bud mnou."

Zpráva toho obsahovala víc, ale právě tohle mu znělo v hlavě, zatímco stál v kostele před sto padesáti hosty.

„Buď mnou, buď mnou, buď mnou."

Tuhle zábavu si nedopřáli od doby, kdy byli puberťáci. Tehdy ještě považoval Leandera za svého bratra, než jeho lži pohřbily budoucnost, kterou si pro ně představoval. Budoucnost, kterou si přál.

Čas nezmírnil vzpomínku na den jejich osmnáctin,

kdy jim dal otec na vybranou. Zdědit Liassidis Shipping a zahájit tříleté období předávání moci na bratry, nebo přijmout značné jmění a vydat se vlastní cestou.

Strávili *celé dospívání* tím, že mluvili o plánech s Liassidis Shipping. Chtěli z ní udělat jedničku na trhu a chtěli vládnout společně a sdílet všechna rozhodnutí.

A ještě pár minut předtím by Leo přísahal, že zná bratra lépe než sám sebe. Ale když jim otec předložil nabídku, kterou kdysi dostal od dědečka, Leo se podíval na Leandera a spatřil naprostého cizince.

Jenom z té myšlenky ho zamrazilo. Zrada, vztek a kyselá pachuť v ústech. Leo zaťal zuby a bolestně si uvědomil, že je středem pozornosti celého shromáždění. Včetně rodičů, již na něj zírali s vyděšeným výrazem.

Ačkoli byli s Leanderem skutečně k nerozeznání – počet lidí, kteří je dokázali správně identifikovat, se dal spočítat na prstech jedné ruky – rodiče ho samozřejmě poznali v okamžiku, kdy vešel do kostela.

Nestačil jim vysvětlit, co se děje, protože ho někdo odvedl k oltáři. A co by jim vlastně řekl? Zopakoval bratrova slova, která mu poslal textovou zprávou?

Že Leander „potřebuje čas"?

Na co, to se ten *maláka*[2] neobtěžoval vysvětlit.

Bratr trval na tom, že se vrátí do konce líbánek, ale Leo mu nevěřil.

Helena to potřebuje. Opravdu hodně. Budu tě

[2] Velmi běžný řecký vulgarismus sloužící jako „větná výplň", podobně jako v češtině například oslovení „ty vole". Český překlad tohoto řeckého slůvka je ale o několik tříd vulgárnější než poměrně nevinný „vůl" (primárně souvisí se sexuální orientací), proto ho zde nebudu uvádět. Poznámka redaktora.

klidně prosit… a žadonit. Nenechávej ji v den svatby samotnou. Prosím.

Leo sevřel čelist, až mu ztuhl krk. Ze všech ženských na světě si Leander vybral právě Helenu Haddenovou? Byl by nesmírně šťastný, kdyby po zbytek života už nikdy neviděl ani neslyšel o žádné ženě z rodu Haddenových.

Nebývalo to tak vždycky. Užíval si Heleninu společnost a málem si myslel, že jsou přátelé. Jenže to bylo předtím, než se po Leandrově zradě postavila na jeho stranu. A věci se ještě zhoršily po tom, co provedla jejich společnosti po manželově smrti Gwen.

Ať za to mohl zármutek nebo naprostá hloupost, Gwenino jednání Liassidis Shipping téměř zničilo, když za směšnou cenu najala konkurenta jejich stávajícího klienta. Musel vynaložit nesmírné úsilí, aby společnost zachránil.

Christós, co tu vůbec dělal?

Znovu pohlédl na konec uličky. Bez ohledu na to, jak Haddenovými pohrdal a nenáviděl Leandera, nemohl nechat Helenu čelit až obscénnímu počtu svatebních hostů, natožpak novinářům, kteří tábořili před kostelem. Ne, jenom jeho sobecký a lhostejný bratr by něco takového udělal. A on – Leo se o tom až násilně přesvědčoval – *nebyl* jako bratr.

Zaskřípání dveří ho přimělo trhnout hlavou. A pak ji na vteřinu spatřil, jak se usmívá na svoji družičku, a to prořízlo opar hněvu.

To není Helena Haddenová, zařvalo jeho tělo.

Účinek byl okamžitý. Sevřel se mu žaludek, jako by dostal ránu do břicha, a začalo mu být horko. Ta žena ve slonovinových šatech byla vysoká, neskutečně krásná a sotva připomínala hubenou puberťačku, kterou viděl naposledy před deseti lety. Zřetelný rozdíl mezi tím, co viděl, a co očekával, zničil jakoukoli

instinktivní zeď, která mu bránila vnímat nádhernou ženu na opačném konci uličky. Upřímně se mu ulevilo, když družička vykročila jako první.

Vzchop se! Hned!

Připomínka toho, kdo je ta žena a co provedla její matka – a Leanderova útěku – ho vrátila do správné reality. Právě ve chvíli, kdy družička ustoupila stranou a Helena ho zahlédla.

Přesně viděl ten okamžik, kdy si uvědomila, že u oltáře nestojí jeho bratr. Šok a zděšení se rychle proměnily v hněv. Oheň v Heleniných překvapivě modrých očích ho pálil stejně jako ten první dojem, který na něj udělala.

A přesto nemohl nic říct, dokud se k němu nedostala. A pak? Stáli tváří k celému shromáždění, a protože někdo – pravděpodobně jeho egoistický bratr – měl geniální nápad, aby kněz stál s hosty namísto s nimi, jak by velela tradice, zůstali všem na očích.

Helena to potřebuje. Opravdu hodně.

Leo potlačil pohrdavý smích. Stačil jediný pohled na paniku v jejích očích, aby mu bylo všechno jasné.

Tohle neměla být svatba z lásky. Ne že by tomu věřil, i kdyby se ho snažili oklamat. Za ty roky, které trávili Haddenovi s jeho rodinou, nebyla mezi ní a Leanderem ani stopa po romantických citech. Proto by se mu dalo odpustit, že to považoval za dobrý vtip, když mu dorazilo svatební oznámení. Nechal ho ležet na stole, a ještě několikrát se na něj musel podívat, aby tomu uvěřil.

Až do chvíle, kdy tisk začal šířit zvěsti, že se ten „svůdník" konečně usazuje.

To, co začalo jako pár článků v bulváru, vzalo celé Řecko útokem. Jméno rodiny Liassidisových v kombinaci s Leanderovými vlastními úspěchy, které mu musel Leo neochotně přiznat, zaujalo celou zemi.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Řekovo váhavé ano**.**

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.